

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa R. D.

przeciwko Z. w Z.

o uznanie wypowiedzenia warunków pracy za bezskuteczne,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2017 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Z.  
z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt IV Pa [...],

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. przyznaje od Skarbu Państwa - kasy Sądu Okręgowego w Z.  
na rzecz adwokata M. P. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł  
powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem  
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w  
postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Z. oddalił  
apelację R. D. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 8 maja 2015 r., mocą  
którego oddalono żądanie powoda o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia  
umowy o pracę.

Sąd Okręgowy zaaprobował ustalenia faktyczne dokonane w postępowaniu  
przed Sądem Rejonowym, które ujawniają negatywne zachowanie powoda z dnia 4  
czerwca 2014 r., pełniącego obowiązki robotnika parkingowego. Polegało ono na

nagannym zachowaniu pracownika w stosunku do klientów parkingu. W tej sytuacji dokonane wypowiedzenie zmieniające w zakresie miejsca pracy, stanowiska i wynagrodzenia za pracę jest uzasadnione. Stąd też apelacja powoda podlegała oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.

W imieniu powoda skargę kasacyjną złożył jego pełnomocnik, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości i zarzucając naruszenie art. 235 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka L. L. i przeprowadzenie tego dowodu w oparciu o dokumenty z innej sprawy sądowej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na podstawie z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. (skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona), gdyż doszło do naruszenia zasady bezpośredniości. Kluczowy dla rozstrzygnięcia świadek (L. L.) nie został przesłuchany w sprawie, a nie występowały okoliczności uzasadniające pominięcie tego dowodu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania. Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

W sprawie nastąpiło formalne wyodrębnienie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. W istocie wniosek sprowadza się jednak do

powtórzenia zarzutów, które sformułowano w podstawach skargi. Powtórzenie zarzutów sformułowanych w podstawach skargi nie może zaś wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącej, że tak jest, ani zarzucenie - jak czyni to skarżąca dla wykazania oczywistości wniesionej skargi - naruszenia przepisów postępowania w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30

czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541; z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania.

We wniosku akcentuje się uchybienie procesowe polegające na naruszeniu zasady bezpośredniości i zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z zeznań kluczowego świadka L. L.. W ocenie skarżącego naruszenie zasady bezpośredniości, która jest jedną z naczelnych zasad postępowania cywilnego, stanowi o kwalifikowanym uchybieniu przepisom postępowania. Przedmiotowy pogląd zakłada, że tylko bezpośrednie zetknięcie się sądu orzekającego ze stronami, świadkami, biegłymi i dowodami rzeczowymi zapewnia sądowi możliwość poczynienia odpowiednich spostrzeżeń, istotnych dla oceny wiarygodności i mocy dowodów. W orzecznictwie podkreśla się również, że przeprowadzenie dowodu z akt innej sprawy wymaga ujawnienia treści poszczególnych dokumentów - mających stanowić podstawę ustaleń w sprawie - w taki sposób, aby strony mogły ustosunkować się do treści tych dokumentów i zgłosić stosowne wnioski (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1997 r., III CKN 1/97, LEX nr 1228306). Możliwe jest jedynie dopuszczenie w charakterze dowodu określonych dokumentów zawartych w aktach innej sprawy, bowiem art. 244 k.p.c. przewiduje tylko dowody z dokumentów, a nie dowód z akt innej sprawy, (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008 r., III CSK 344/2007, LEX nr 490435; z dnia 7 stycznia 1966 r., I CR 364/65, LEX nr 5921; z dnia 10 listopada 1966 r., II PR 269/66, LEX nr 6071; z dnia 13 marca 1969 r., II PR 13/69, LEX nr 14009; z dnia 14 stycznia 1997 r., I CKN 42/96, OSNC 1997 nr 5, poz. 62 z dnia 2 lutego 2006 r., II CK 401/05, LEX nr 192030).

Bliższy osąd argumentacji powoda nie prowadzi do uznania, że doszło do oczywistego naruszenia przepisów prawa procesowego w taki sposób, że skarga podlegałaby uwzględnieniu. Po pierwsze, należy pamiętać, że „inna sprawa” w danym wypadku, to sprawa z udziałem powoda (IV P [...]) o uchylenie kary porządkowej, która pozostaje w bezpośrednim związku ze zdarzeniami z dnia 4 czerwca 2014 r. Po wtóre, zasada procesu cywilnego, że postępowanie dowodowe odbywa się przed sądem orzekającym (art. 235 k.p.c.) nie wyklucza możliwości

zaliczenia w poczet materiału dowodowego sprawy dowodów zgromadzonych w innej sprawie, a tym samym nie dochodzi do naruszenia zasady bezpośredniości, o ile strony mają możliwość ustosunkowania się do ich treści i zgłoszenia stosownych wniosków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2012 r., I UK 212/11, OSNP 2013 nr 3-4, poz. 38). Dookreślenie przez skarżącego, że ów dowód był „kluczowy” zmierza do wprowadzenia na tym etapie przedsądu kolejnego terminu niedookreślonego, który z istoty rzeczy pomija inne przeprowadzone w sprawie dowody w myśl reguł wynikających z art. 227 k.p.c. W rezultacie nie doszło także do oczywistego naruszenia art. 382 k.p.c. tylko dlatego, że powód sprawę przegrał, bowiem oddalenie powództwa nie jest tożsame z pojęciem oczywistego naruszenia prawa.

Skarżący nie zdołał zatem przekonać o potrzebie rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. należało orzec jak na wstępie.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 108 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).